

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **Q. M. A. D.**, zast. Mgr. Evou Holou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j. OAM-1479/LE-LE05-LE05-NV-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2026, č. j. 13 A 2/2026-19,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Evě Holé, Ph.D., advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši **5.070 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2026, č. j. OAM-1479/LE-LE05-LE05-NV-2025, podle § 73 odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepovolil žalobci vstup na území České republiky, a to na dobu do 28. 1. 2026.

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 27. 1. 2026, č. j. 13 A 2/2026-19, žalobu proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl.

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní navrhuje zrušení napadeného rozsudku i žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho rozhodnutí i napadený rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ze strany žalovaného došlo ke zjištění okolností, které odůvodňovaly aplikaci § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný proto navrhuje odmítnutí kasační stížností pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátkou.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Podle stěžovatele městský soud i žalovaný nesprávně vyhodnotili, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. Přestože městský soud vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž samostatný nelegální vstup na území nepředstavuje takové nebezpečí, dospěl k závěru, že přistoupily další okolnosti, které jej založily. Městský soud přičetl k jeho tíži skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově, aniž by byla tato skutečnost prokázána. V souvislosti s tím vytkl městský soud stěžovateli, že mohl žádat o mezinárodní ochranu již v Turecku či Argentíně, přičemž tento závěr není nijak podložený a není možné dovodit, že by v těchto zemích mohl získat účinnou ochranu. Zároveň nebyla prokázána snaha stěžovatele o zneužití institutu mezinárodní ochrany. Městský soud své závěry, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, založil výlučně na skutečnostech týkajících se jeho předchozího pobytu a jeho pokusu o návrat. Takový závěr však musí být založen na aktuálních a konkrétních okolnostech, které budou nasvědčovat tomu, že se stěžovatel bude vyhýbat plnění svých povinností, mařit výkon rozhodnutí či se skrývat před orgány veřejné moci. Takové okolnosti však ze správního spisu nevyplývají.

[8] Dále podle stěžovatele žalovaný i městský soud nesprávně vyhodnotili nemožnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. V jeho případě totiž nic nenasvědčuje tomu, že by nespolutracoval se správními orgány. Naopak, již od počátku jim poskytl veškeré informace a doklady. I přesto však žalovaný i městský soud při hodnocení účinnosti zvláštních opatření vycházeli výlučně z předchozích porušování pobytových režimů ze

pokračování

strany stěžovatele, což však automaticky nemůže zakládat závěr o budoucí nespolupráci či maření postupů správních orgánů.

[9] Nakonec podle stěžovatele městský soud formálně uznal princip nejlepšího zájmu dítěte, avšak jej ve skutečnosti řádně neaplikoval a povrchně konstatoval, že převážil veřejný zájem nad zájmem dítěte. Dále městský soud bagatelně označil měsíční odloučení stěžovatele od jeho dcery za krátkodobé, neboť se nejedná o krátkou či bezvýznamnou dobu.

[10] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již zabýval otázkou vztahu nelegálního vstupu nebo pobytu na území a vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Z této judikatury plyne, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území České republiky (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31, a ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30). Z judikatury dále vyplývá, že ani nepovolený vstup na území doprovázený předložením padělaného dokladu neodůvodňuje závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, aniž by k takovému jednání přistoupily další okolnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 28). Mezi takové okolnosti patří například protiprávní jednání v dřívějších zemích pobytu či na území České republiky, trestná činnost, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění, vedení cizince jako nežádoucí osoby v schengenském informačním systému apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2025, č. j. 3 Azs 237/2023-50).

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel přiletěl do Prahy dne 31. 12. 2025 v 9:30 hod. z Istanbulu a v 10:30 hod. se dostavil na odbavovací pracoviště hraničního přechodu. Inspektorát cizinecké policie Praha-Ruzyně na základě šetření zjistil, že stěžovatel disponoval náhradním cestovním dokladem, elektronickou letenkou na navazující let Praha - Paříž a Paříž - Kolumbie. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel nedisponuje pobytovým oprávněním a že je veden v schengenském informačním systému (SIS II), a to jako osoba, které má být odepřen vstup a pobyt na území členských států Evropské unie od 1. 7. 2025 do 29. 12. 2027, přičemž tento záznam provedly příslušné orgány Španělska. Stěžovatel následně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu ze dne 7. 1. 2026 vyplynulo, že žalobce vycestoval z Kolumbie v roce 2011, přičemž do roku 2022 cestoval po státech jižní Ameriky. Od roku 2022 do října roku 2025 pobýval ve Španělsku. K tomu stěžovatel uvedl, že ve Španělsku žil bez pobytového oprávnění, přičemž příslušné orgány mu uložily správní vyhoštění, proti čemuž se stále brání. V říjnu roku 2025 se musel vrátit do Kolumbie, a to kvůli úmrtí svého dědečka. Ve dne 24. 12. 2025 odletěl do Istanbulu a odtud dne 31. 12. 2025 do Prahy. V jeho plánu bylo odletět do Paříže, kde na něj čekala jeho družka, oslavit zde Nový rok a následně odjet do Španělska. Svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil tím, že je v Kolumbii ohrožený na životě, neboť mu vyhrožovala polovojenská skupina Gota - Gota, která podle stěžovatele zabila jeho otce, když byl stěžovatel ještě dítě.

[12] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel v důsledku svého pobytu bez pobytového oprávnění na území Španělska od roku 2022 porušoval příslušné migrační předpisy, a to kontinuálně až do října roku 2025, kdy se navrátil do země původu. Stěžovatel dále

vykonával nelegální práci v podobě rozvážení zásilek, neboť zřejmě nedisponoval pobytovým oprávněním za účelem zaměstnání. Dále během pohovoru přiznal, že při pobytu ve Španělsku řídil bez řidičského oprávnění. Nakonec také uvedl, že jeho záměrem nikdy nebylo využít letenku na trase Paříž - Kolumbie. Naopak jeho záměrem bylo vstoupit na území Francie a následně se vrátit za družkou do Španělska, a to i přes existenci zákazu vstupu na území členských států vyplývajícího ze záznamu v SIS II. Nejvyšší správní soud má za to, že z těchto skutečností je zřejmý vztah stěžovatele k dodržování právních předpisů. Ze stěžovatelem tvrzených plánů vrátit se na území Španělska v rozporu se zákazem pak bylo také zřejmé, že v nedodržování právních předpisů má v úmyslu pokračovat i nadále. Ohledně účelovosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze konstatovat, že stěžovatel opustil Kolumbii již v roce 2011. Od této doby nepožádal v žádné zemi o udělení mezinárodní ochrany, jak vyplynulo z neexistence předchozích záznamů v databázi EURODAC. Stěžovatel přitom pobýval více než 3 roky na území Španělska, členského státu Evropské unie, jehož azylový systém je nepochybně účinný a srovnatelný s azylovým systémem České republiky. I za této okolnosti však stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany nijak neusiloval a uchýlil se k tomu až po kontrole na letišti Praha-Ruzyně. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že se do země původu vrátil i přes obavy ohrožení na svém životě. Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené skutečnosti ztotožnil s hodnocením žalovaného i městského soudu ohledně naplnění podmínek pro nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.

[13] Co se týče otázky uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „uložení zvláštního opatření se musí posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu důvodu nepovolení vstupu na území“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016-44, bod 33). Zajištění cizince by nemělo být automatismem, což však neznamená, že by bylo nejprve nutné uložit zvláštní opatření a k zajištění přistoupit, teprve pokud by nebylo zvláštní opatření účinné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017-89). V této souvislosti bylo již v judikatuře konstatováno, že „volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23, bod 28). Při rozhodování o zajištění cizince je třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36 a 37).

[14] V nyní posuzovaném případě byl stěžovateli nepovolen vstup na území České republiky, neboť bylo důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Nebezpečí pro veřejný pořádek bylo ze strany žalovaného spatřováno ve stěžovatelově dlouhodobém nedodržování předpisů v oblasti migrace na území Evropské unie, a to i přes existenci zákazu vstupu na území členských států. Ve smyslu výše citované judikatury bylo proto namístě, aby žalovaný možnost uložení

pokračování

zvláštních opatření posoudil v kontextu předchozích protiprávních jednání stěžovatele. Z nich a ze stěžovatelem tvrzené motivace opětovně vstoupit na území Evropské unie, a to i přesto, že je mu uložen zákaz k takovému jednání, žalovaný správně vyhodnotil a následně městský soud správně konstatoval, že uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by bylo s ohledem na stěžovatelovo předchozí porušování právních předpisů neúčinné. Ústavní soud pak v nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV.ÚS 950/19, dospěl k závěru, že „*v řízeních, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky, není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá*“. V nyní posuzovaném případě přitom řízení o nepovolení vstupu podle § 73 zákona o azylu spadá právě do takové kategorie řízení. Dcera stěžovatele totiž není žadatelkou o mezinárodní ochranu ani účastníkem řízení podle § 73 zákona o azylu. Je naopak podle tvrzení stěžovatele občankou Španělska, a proto na ni nemá žalobou napadené rozhodnutí žádný právní dopad. Navíc i kdyby došlo k uložení některého ze zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, stěžovatel by stále nemohl opustit území České republiky a vrátit se do Španělska, kde jeho dcera žije a dochází do školky a kde jeho družka pracuje za účelem obživy rodiny.

[15] Dále Nejvyšší správní soud nepřihlédl k argumentaci stěžovatele ohledně nemožnosti družky navštívit stěžovatele v příjímacím středisku z důvodu, že její žádosti podané pomocí e-mailu nebylo vyhověno ze strany žalovaného. Stěžovatel totiž sice tuto skutečnost tvrdil jak v žalobě, tak v kasační stížnosti, avšak ji nijak nedoložil. Zároveň ani správní spis žádný takový e-mail neobsahuje.

[16] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že městský soud rozhodl v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[18] Usnesením ze dne 25. 3. 2026, č. j. 4 Azs 34/2026-26, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli k jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti advokátku Mgr. Evu Holou, Ph.D. Náklady ustanovené zástupkyně nese v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud zástupkyni přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 4.620 Kč. Součástí náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti je také náhrada hotových výdajů (režijní paušál) s tímto úkonem související, která podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 450 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování

stěžovatele v řízení o kasační stížnosti celkem činí 5.070 Kč a tato bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2026

JUDr. Jiří Palla  
předseda senátu